

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **J. Š.**, zast. JUDr. Dominikou Barnetovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Hvězdova 1716/2b, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2015, č. j. MSP-182/2014-ODSK-OTC/10, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2016, č. j. 9 A 162/2015 – 83,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení shora nadepsaného rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 5. 2015, č. j. MSP-182/2014-ODSK-OTC/10. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta její žádost o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti s odkazem na ust. § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o obětech trestných činů“ nebo „zákon č. 45/2013 Sb.“).

Městský soud žalobu zamítl, neboť neshledal důvodnost stěžovatelkou uplatněných námitek. Městský soud totiž aproboval závěr žalovaného, že stěžovatelka podala žádost až po uplynutí dvouleté subjektivní lhůty, a tudíž její nárok na příspěvek zanikl. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku ohledně nesprávné trestněprávní kvalifikace trestného činu spáchaného na stěžovatelce, neboť s ohledem na prekluzi práva by ani její případná změna nemohla na výsledku řízení ničeho změnit. Žalovaný navíc není orgánem činným v trestním řízení, který by mohl měnit trestněprávní kvalifikaci spáchaného trestného činu či jakkoli jinak

zasahovat do trestního řízení; byl naopak odkázán na výsledky šetření orgánů činných v trestním řízení. Městský soud pak uzavřel, že se nemohl zabývat v žalobě uvedenými principiálními důvody, pro něž stěžovatelka podala žalobu, když v nich neshledal žádnou relevantní námitku proti napadenému rozhodnutí.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“

Stěžovatelka předně nesouhlasí se závěrem o prekluzi práva na poskytnutí pomoci s odkazem na § 30 odst. 2 zákona o obětech trestných činů. Stěžovatelka uplatnila svůj nárok na peněžitou pomoc ještě za účinnosti zákona č. 209/1997 Sb., o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti a o změně a doplnění některých zákonů (dále jen „zákon č. 209/1997 Sb.“), a to žádostí ze dne 23. 1. 2013. Tato žádost byla podána ohledně identického trestného činu a byla stěžovatelkou následně doplněna o nové skutečnosti podáním ze dne 5. 6. 2014. Stěžovatelka nově uvedla, že u ní byla v souvislosti s daným trestným činem diagnostikovaná rozvinutá posttraumatická stresová porucha. Stěžovatelka se proto domnívá, že poněvadž se jedná o identický trestný čin, nelze se přiklonit k závěru žalovaného a městského soudu, že její nárok na peněžitou pomoc zanikl. Stěžovatelka se domnívá, že je nutné vycházet z totožnosti skutku, a nikoli z toho, jaká právní úprava byla účinná.

Stěžovatelka je toho názoru, že lhůta dvou let byla dodržena, neboť až posléze došlo ke vzniku posttraumatické stresové poruchy, která byla diagnostikována při první návštěvě psychiatricky MUDr. L. T. dne 23. 4. 2014. Stěžovatelka uvádí, že vznik takovéto poruchy je dlouhodobý; to že poškozený zažívá psychickou nepohodu hned po události, ještě neznamená, že u něj došlo k rozvoji posttraumatické stresové poruchy. Zmiňované konstatování MUDr. T., že 3-4 týdny po prožitém traumatu nebyla pacientka psychicky v pořádku, mělo vést toliko k závěru, že při prvním výslechu nemohla stěžovatelka zcela relevantně vypovídat; to však nelze zaměňovat s dlouhodobě se rozvíjející posttraumatickou stresovou poruchou, k jejímuž vzniku přispěl i neadekvátní přístup orgánů činných v trestním řízení. V případě stěžovatelky je navíc třeba zohlednit i tu skutečnost, že jde o oběť trestného činu, které je v současné době téměř 90 let.

Stěžovatelka setrvává také na svém názoru, že žalovaný zcela nesprávně vyšel z chybné právní kvalifikace zaujaté Okresním státním zastupitelstvím v Ostravě, aniž by řádně zohlednil závěry zaujaté dohledovým orgánem, tj. Krajským státním zastupitelstvím v Ostravě, jakož i skutečnosti vyplývající z lékařských zpráv doložených stěžovatelkou. Stěžovatelka má za to, že soud se zabýval tímto argumentem toliko velice omezeně s ohledem na závěr o prekluzi práva. Stěžovatelka utrpěla v důsledku trestného činu zranění doložené lékařskými zprávami, postup vyslychajícího policisty byl navíc zcela nestandardní a nesprávný (stěžovatelka v průběhu výslechu omdlela, přičemž to není nikde zaznamenáno), stěžovatelčiny první výpovědi nutno i s ohledem na závěr psychiatricky považovat v důsledku utrpeného šoku za zkreslené. Kromě toho v důsledku tohoto trestného činu, i kdyby se jednalo pouze o krádež, a nikoli loupež, nastala u stěžovatelky rozvinutá posttraumatická stresová porucha s insomnií a somatizací. Absence indicií o pachateli nemůže jít k tíži stěžovatelky; z dostupných podkladů je zřejmé, že neznámý pachatel se na stěžovatelce dopustil trestného činu loupeže, když u ní došlo ke vzniku fyzických zranění i psychické poruchy.

Závěrem stěžovatelka poukazuje na účel zákona o obětech trestných činů, kterým je dle jejího názoru také satisfakce obětem trestných činů, což městský soud popřel. Zákon vyjadřuje do jisté míry solidaritu státu s oběťmi trestné činnosti.

pokračování

Stěžovatelka proto navrhla rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že považuje rozsudek městského soudu za správný a v souladu s právními předpisy. Ohledně stěžovatelčích námitek odkázal na své vyjádření k žalobě. Navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení, vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Posuzoval také, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta první za středníkem s. ř. s.). Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu byly zjištěny následující informace. Stěžovatelka se stala dne 30. 1. 2012 obětí trestného činu (odcizení kabelky), který byl řešen Policií ČR, obvodním oddělením Ostrava - Přívoz jako trestný čin krádeže. Věc byla usnesením ze dne 30. 3. 2012, č. j. KRPT-23528-11/TČ-2012-070713, odložena, neboť se nepodařilo zjistit skutečnosti opravňující zahájit trestní stíhání dle § 160 trestního řádu, konkrétně osobu pachatele. Při výslechu stěžovatelka uvedla, že neví, jakým způsobem se ocitla na zemi; nebyla tak zjištěna spojitost mezi pádem a odcizením kabelky, tudíž byl trestný čin kvalifikován jako krádež. Stěžovatelka nicméně při pádu utrpěla zlomeninu pánevní kosti a uhodila se do hlavy. Stěžovatelka podala proti odložení věci stížnost datovanou dnem 7. 4. 2012, v níž mj. uvedla, že byla ze zadu zákeřně a surově napadena neznámým člověkem, který jí pak vytrhl kabelku. Sdělila v ní, že ji trápí rovněž psychické trauma – dlouhotrvající šok z této události. Žádala proto o překvalifikování trestného činu na zločin loupeže. O této stížnosti rozhodla státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Ostravě tak, že ji zamítla. Stěžovatelka byla následně opětovně vyslechnuta policejním orgánem, přičemž setrvala na svém poupraveném tvrzení, že byla surově a zákeřně napadena. Neuměla však odpovědět, jak přesně byla napadena. Dne 26. 7. 2012 vydal policejní orgán vyrozumění o ukončení prověřování s tím, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by vedly ke změně právní kvalifikace, proto byla věc ponechána v původním stavu.

Stěžovatelka již dne 23. 1. 2013 uplatnila u žalovaného žádost o poskytnutí peněžité pomoci obětem trestné činnosti podle zákona č. 209/1997 Sb. (první žádost). Opřela ji o to, že jí dne 30. 1. 2012 neznámý pachatel ze zadu napadl tak, že jí kopnutím podrazil nohy a vytržením kabelky a tašky způsobil pád na záda, při němž jí vznikla újma na zdraví spočívající ve zlomenině horního a dolního raménka kosti stydké vpravo, lehkém otřesu mozku, psychické újme - posttraumatické symptomy nutno řešit antidepresivy pro úzkostné stavy a pocity strachu vzniklé po události. Žalovaný stěžovatelce sdělil dne 26. 4. 2013, č. j. 6/2013-ODSK-OTC/8, že její žádosti není možné vyhovět, neboť nebylo možno dospět k jednoznačnému závěru, že jí bylo zranění způsobeno v důsledku trestného činu; stěžovatelku proto není možné považovat za oběť ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 209/1997 Sb.

Krajské státní zastupitelství na základě podnětu stěžovatelky k výkonu dohledu dospělo ve vyrozumění ze dne 19. 12. 2013 k závěru, že byt' by bylo možné ze stěžovatelkou změněné

výpovědi dovodit spáchání zločinu loupeže, postupná gradace popsaného děje vyvolává pochyby stran jeho objektivizace. Krajské státní zastupitelství se sice neztotožnilo s kategorickým závěrem okresního státního zastupitelství, že bylo jednoznačně prokázáno, že se jedná o krádež, nicméně v jeho postupu nebyla shledána závada, na kterou by bylo nutno reagovat pokynem k nápravě, neboť pro neztotožnění pachatele nemohly orgány činné v trestním řízení rozhodnout jinak než odložením věci.

Stěžovatelka požádala dne 5. 6. 2014 (druhá žádost) o přezkoumání podané žádosti o odškodnění s tím, že iniciovala výkon dohledu ze strany krajského státního zastupitelství nad orgány činnými v trestním řízení, neboť při její první výpovědi byla v šoku a nebyla s to relevantně vypovídat, postup policisty byl rovněž nesprávný, když v protokolu zachycené skutečnosti neodpovídají skutečnému průběhu událostí. O této žádosti bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Žalovaný po provedení důkazů mj. kopiemi trestního spisu a stěžovatelkou předloženými listinami rozhodl o zamítnutí žádosti. Odůvodnil to tak, že žádost ze dne 5. 6. 2014 posoudil jako novou žádost v režimu zákona č. 45/2013 Sb., neboť první stěžovatelčina žádost již byla vyřízena postupem podle § 9 odst. 4 zákona č. 209/1997 Sb., jak bylo popsáno výše, a tedy novou žádost nelze chápat jako kontinuální navázání na předchozí proces, přestože se vychází z totožného trestného činu. Po provedeném dokazování dospěl k závěru, že poněvadž psychické potíže stěžovatelky přetrvávaly již 3-4 týdny po přepadení, dle § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. právo stěžovatelky na poskytnutí peněžité pomoci zaniklo v důsledku jeho neuplatnění v dvouleté subjektivní lhůtě. Žalovaný nad rámec odůvodnění výroku rozhodnutí uvedl, že žádosti stěžovatelky by nebylo lze vyhovět také proto, že nebyla jednoznačně prokázána souvislost mezi popsaným skutkem a tvrzenou psychickou újmou.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že stěžovatelka v kasační stížnosti v zásadě uplatňuje totožné námitky, které již uplatnila v žalobě. S těmito námitkami se již vypořádal městský soud a zdejší soud již na tomto místě upozorňuje, že se závěry městského soudu zcela souhlasí, pročez nemá důvod se od nich jakkoli odchýlit.

Zásadní otázkou v této věci je posouzení, zda došlo k prekluzi práva stěžovatelky požadovat peněžitou pomoc obětem trestné činnosti.

Předně je nutno vyřešit otázku, zda lze druhou žádost stěžovatelky považovat za doplnění její první žádosti, jde-li o důsledek stejného trestného činu. Jak již bylo uvedeno, první žádost podala stěžovatelka dne 23. 1. 2013. Tato žádost byla podána za předchozí právní úpravy podle zákona č. 209/1997 Sb. Dle § 2 odst. 1 tohoto zákona se oběti rozumí *fyzická osoba, které v důsledku trestného činu vznikla škoda na zdraví*. Podle § 9 odst. 4 tohoto zákona *Ministerstvo spravedlnosti do tří měsíců od podání žádosti a předložení potřebných dokladů buď pomoc poskytne, nebo žadateli sdělí důvody, pro které pomoc nelze poskytnout*. Tím se má žádost za vyřízenou, přičemž zákon č. 209/1997 Sb. proti jejímu vyřízení nepřipouští řádný ani mimořádný opravný prostředek. Dle § 13 odst. 1 citovaného zákona platí, že *není-li stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v tomto zákoně občanským zákoníkem*. Dle druhého odstavce tohoto ustanovení na *postup Ministerstva spravedlnosti podle tohoto zákona se správní řád nevztahuje*. Z důvodové zprávy k tomuto zákonu (k § 16) lze vyčíst, že *„pokud Ministerstvo spravedlnosti žádosti oběti o poskytnutí pomoci byl jen zčásti nevyhoví, může se oběť svého nároku domáhat občanskoprávní žalobou u soudu. V takovém případě je namísto její osobní osvobození od povinnosti platit soudní poplatek.“*

Ze spisu plyne, že žalovaný postupem podle § 9 odst. 4 zákona č. 209/1997 Sb. vyřídil stěžovatelčinu žádost sdělením ze dne 26. 4. 2013, č. j. 6/2013 – ODSK-OTC/8 (stěžovatelce

pokračování

doručeno dne 30. 4. 2013), přičemž dospěl k závěru, že stěžovatelka nesplňuje podmínky pro přiznání peněžité pomoci oběti trestné činnosti, neboť ji nelze podřadit pod definici oběti podle § 2 odst. 1 předmětného zákona. Nesouhlasila-li stěžovatelka s vyřízením věci, měla se domáhat svého nároku u soudu v občanskoprávním řízení, což neučinila. Její žádost tak byla řádně vyřízena zákonem předpokládaným neformalizovaným postupem.

Zdejší soud souhlasí se žalovaným, že podání stěžovatelky ze dne 5. 6. 2014, tedy více než rok od vyřízení její první žádosti, nelze považovat za její doplnění, ačkoli vychází ze spáchání stejného trestného činu. Nemůže se jednat ani o opravný prostředek proti jejímu vyřízení, když tehdejší zákon žádný opravný prostředek neupravoval. Nejvyšší správní soud proto aprobejuje postup žalovaného, který toto podání posoudil jako novou žádost dle nově platného a účinného zákona č. 45/2013 Sb. Nejedná se o právně nepřipustnou žádost (*res indicata*), neboť překážku věci rozhodnuté nepředstavuje rozhodnutí, jímž je žádost zamítnuta (viz § 48 odst. 2 správního řádu; srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 10. 2008, č. j. 6 As 12/2008 - 73, nebo ze dne 29. 3. 2012, č. j. 4 Ads 165/2011 - 151; všechna rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz). Podle § 2 odst. 2 zákona o obětech trestných činů se *obětí rozumí fyzická osoba, které bylo nebo mělo být trestným činem ublíženo na zdraví, způsobena majetková nebo nemajetková újma nebo na jejíž úkor se pachatel trestným činem obohatil*. Podle § 23 odst. 1 zákona má oběť *za podmínek stanovených tímto zákonem právo na peněžitou pomoc, kterou jí poskytne stát*. Podle § 26 odst. 2 písm. a) platí, že *nejdou-li na základě výsledku šetření orgánů činných v trestním řízení důvodné pochybnosti o tom, že se stal trestný čin, v důsledku kterého byla oběti způsobena smrt, škoda na zdraví nebo nemajetková újma, peněžitá pomoc se poskytne také tehdy, jestliže byla věc odložena z důvodu podle § 159a odst. 2 až 4 trestního řádu nebo protože se pachatele nepodařilo zjistit nebo je trestně neodpovědný pro nepřičetnost*. Konečně podle § 30 odst. 2 předmětného zákona platí, že *žádost o poskytnutí peněžité pomoci lze podat u ministerstva nejpozději do 2 let ode dne, kdy se oběť dozvěděla o újmě způsobené trestným činem, nejpozději však do 5 let od spáchání trestného činu, jinak právo zaniká*.

Je věcí rozhodnutí stěžovatelky, že nebrojila žalobou v civilním soudnictví o peněžitou pomoc obětem trestné činnosti poté, co jí nebylo žalovaným vyhověno, jak to připouštěla předchozí právní úprava (§ 16 zákona č. 209/1997 Sb.), a až více než rok poté, co byla její žádost vyřízena, požádala žalovaného opětovně o peněžitou pomoc s tím, že nesouhlasí s předchozím posouzením, a pouze konkretizovala své psychické problémy uvedením diagnózy. Stěžovatelka se tak sama připravila o možnost řádného posouzení její žádosti.

Pro počátek běhu subjektivní lhůty dle ustanovení § 30 odst. 2 zákona č. 45/2013 Sb. je nesporně zásadní okamžik, kdy se stěžovatelka dozvěděla o újmě na svém zdraví způsobené trestným činem. Pouze na okraj zdejší soud uvádí, že počátek běhu subjektivní lhůty u fyzické újmy stěžovatelky není sporný, když o této újmě věděla již v den spáchání trestného činu, tj. dne 30. 1. 2012; lhůta k uplatnění nároku podle zákona č. 45/2013 Sb., tak skončila dnem 30. 1. 2014.

Pokud jde o újmu psychickou, k té uvádí zdejší soud následující. Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovaným i městským soudem, že pro posouzení počátku subjektivní lhůty je významné, kdy si byla stěžovatelka poprvé subjektivně vědoma psychické újmy, kterou přičítá právě traumatu z přepadení, tedy kdy na sobě poprvé zaregistrovala příznaky takové újmy. Tento den jistě nesplyvá se dnem napadení, neboť stresový stav jím vyvolaný může, třeba za pomoci léků, odeznít. Jde-li o stav dlouhodobý či trvalý, je podstatná doba uvědomění si takového stavu. Případná pozdější diagnostika toho, o jakou psychickou újmu se ve smyslu konkrétní psychické poruchy jednalo, již na této vědomosti nemůže ničeho změnit. Nejvyšší správní soud tak nemůže se stěžovatelkou souhlasit, že psychická újma vznikla až dodatečně, když byla diagnostikována až při první návštěvě psychiatricky dne 23. 4. 2014. Kasační soud nezpochybňuje, že se stav stěžovatelky mohl v době od spáchání trestného činu změnit (zhoršit),

nicméně skutečnost, že stěžovatelka o své psychické nepohodě a problémech věděla již o hodně dříve, než to tvrdí, je zřejmá z jejich vlastních tvrzení, případně z listin jí předložených a nacházejících se v předloženém spisovém materiálu. Stěžovatelka již ve stížnosti ze dne 7. 4. 2012 výslovně uvedla, že následkem trestného činu prožívala i závažné, silně poškozující psychické trauma – dlouhotrvající šok z této události; z její první žádosti o peněžitou pomoc rovněž plyne, že v souvislosti s trestným činem prakticky od počátku prožívala úzkostné stavy, pocity strachu, přičemž posttraumatické symptomy byly řešeny antidepresivy; také v dopisu ze dne 8. 3. 2013 (doplnění k první žádosti) poukazovala na to, že již při prvním výsledku omdlela a že se u ní dostavily a přetrvávají psychické problémy – bolesti hlavy, špatný spánek, strach při pobytu venku také během dne a další; a konečně také v lékařské zprávě psychiatricky MUDr. T. ze dne 23. 4. 2014 doložené stěžovatelkou je uvedeno, že psychické trauma a stres pociťovala stěžovatelka v zásadě již od okamžiku spáchání trestného činu, neboť v období 3-4 týdnů po prožitém traumatu (tj. nejpozději v březnu 2012) ještě nebyla psychicky v pořádku a vyrovnaná. Za takových okolností je nutno souhlasit se žalovaným i městským soudem, že počátek vědomosti stěžovatelky o jejích psychických problémech spadá nejpozději do doby 3-4 týdnů po okamžiku spáchání trestného činu, tj. nejpozději do března roku 2012, a nikoli až do doby diagnostikování konkrétní psychické poruchy ke dni 23. 4. 2014. Sama stěžovatelka navíc uvádí, že u ní došlo „*ke rozvoji posttraumatické stresové poruchy, neboť toto je dlouhodobý proces,*“ tudíž je zřejmé, že u ní došlo ke vzniku psychické újmy, o níž prokazatelně věděla minimálně v dubnu 2012 (stěžovatelčina stížnost), a až následně k jejímu rozvoji. Poněvadž je subjektivní lhůta k podání žádosti dvouletá a je vázána na prvotní vědomost o utrpené újmě, je zřejmé, že stěžovatelka svoji žádost podala až poté, co bylo její právo prekludováno, a tedy zaniklo; její žádosti o peněžitou pomoc ze dne 5. 6. 2014 tak nemohlo být vyhověno.

S ohledem na potvrzení závěru o prekluzi práva stěžovatelky na peněžitou pomoc podle zákona č. 45/2013 Sb., nutno konstatovat, že její další námitky již nejsou s to ovlivnit výsledek řízení. Poněvadž její právo požadovat peněžitou pomoc podle zákona o obětech trestných činů zaniklo, nemůže ani případné překvalifikování trestného činu krádeže na trestný čin loupeže na věci ničeho změnit. Navíc, s touto námitkou stěžovatelky se již vypořádal také městský soud, na jehož odůvodnění zdejší soud v podrobnostech odkazuje. Pouze nad rámec Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 26 odst. 2 písm. a) zákona o obětech trestných činů platí, *že nejsou-li na základě výsledku šetření orgánů činných v trestním řízení důvodné pochybnosti o tom, že se stal trestný čin, v důsledku kterého byla oběti způsobena smrt, škoda na zdraví nebo nemajetková újma, peněžitá pomoc se poskytne také tehdy, jestliže byla věc odložena z důvodu podle § 159a odst. 2 až 4 trestního řádu nebo protože se pachatele nepodařilo zjistit nebo je trestně neodpovědný pro nepřičetnost.* Ačkoli stěžovatelka poukazuje na výsledek šetření Krajského státního zastupitelství, ani z něj neplyne, že by se ztotožnilo bez jakýchkoli pochybností s jejími tvrzeními, že se nejednalo o krádež, nýbrž o loupež. Krajské státní zastupitelství pouze konstatovalo, že z výpovědi stěžovatelky lze dovodit, že se pachatel mohl dopustit zločinu loupeže. Na druhou stranu neušlo jeho pozornosti, že stěžovatelčin popis předmětného děje doznává podstatné gradace, co do popisu násilného jednání pachatele, oproti jejímu původnímu sdělení, což důvodně vyvolává pochyby stran objektivizace rozhodného děje. Krajské státní zastupitelství závěrem uvedlo, že ačkoli se neztotožnilo s kategorickým závěrem, že bylo jednoznačně prokázáno, že došlo ke spáchání přečinu krádeže, neshledalo postup okresního státního zastupitelství závadným. Lze tak přisvědčit pochybnostem žalovaného o skutkovém ději a z toho plynoucí pochybnosti o splnění podmínek pro vyhovění žádosti i z tohoto hlediska. Žalovaný navíc není orgánem činným v trestním řízení. Nemůže proto sám přehodnotit závěry těchto orgánů, nýbrž je povinen z nich vycházet. Ani tuto námitku proto Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

Pokud jde o konstatování stěžovatelky ohledně účelu zákona č. 45/2013 Sb., taková argumentace není pro posouzení důvodnosti její kasační stížnosti relevantní. Městský soud navíc

pokračování

správně uvedl, že tímto účelem je peněžítá pomoc obětem trestných činů sloužící k překlenutí jejich zhoršené sociální situace, která nastává zpravidla bezprostředně po spáchání trestného činu. Takovému závěru nelze ničeho vytknout, když navíc vyplývá i z důvodové zprávy k uvedenému zákonu. Právě s ohledem na to, že je těžko představitelné, aby byla oběť přímo zasažena trestným činem spáchaným v minulosti, byly zákonodárcem k uplatnění nároku stanoveny prekluzivní lhůty. Ty však stěžovatelka zmeškala.

Nejvyšší správní soud chápe stěžovatelčinu snahu o určitou satisfakci s ohledem na to, že nebyl zjištěn pachatel trestného činu, kterým jí byla způsobena újma, a nebylo tudíž možné zahájit trestní řízení s konkrétní osobou. S ohledem na platnou a účinnou právní úpravu však nemůže stěžovatelce poskytnout příznivější řešení této věci.

Kasační stížnost tedy Nejvyšší správní soud zamítl, neboť ji v žádném z kasačních bodů neshledal důvodnou (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.) a nebyly shledány ani vady, ke kterým by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. srpna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu